

KAPITEL ELVA

Obehagligheter

NU BÖRjade EN LUGN TID för May-ah. Hon ägnade sina dagar åt att tillverka saker som skulle komma till nytta när hon begav sig av igen. Med hjälp av färggranna tygbitar som Viktor enkelt kunde få tag på hos skräddaren lagade hon den gamla manteln tills den mest liknade ett lapptäcke, och hon offrade filten som hon hade fått till små påsar att bära torkade örter i. Nätterna var varma och sköna nu, och May-ah njöt i fulla drag av att sitta vid kanten av en skogstjärn hon hade funnit. Där satt hon och doppade fötterna i det svala vattnet medan ljumma vindar lekte i hennes hår. Viktor kom ofta på besök, ibland med saker som hon kunde tänkas behöva i sin rygsäck: nål och tråd, kryddor, torkade bär och svamp... Tillsammans byggde de båda något slags vindskydd av ungräd som Viktor högg ner med en liten yxa. De lutade dem mot varandra och band ihop dem i toppen. May-ah skar grenar av de rönnar och aspar som växte i närheten och la dem på vindskyddets tak. De skulle inte hålla sig friska speciellt länge, men de fick duga tills hon hade hunnit fläta in gräs mellan spjalorna istället. Den ena ingången till vindskyddet täckte hon med fler unga trädstammar så att de bildade en slags utbyggnad. Ovanpå det gallerliknande taket till den kunde hon torka örter som hon sedan pulvriserade mellan två stenar. Vid den andra ingången hängde hon upp den sista biten filt som ett draperi. May-ah tillbringade inte speciellt mycket tid i vindskyddet, det behövde hon inte, men rådjurskidet fann det vara en trevlig plats att sova på, så han använde det mer. Självt föredrog eyiden att vara ute under himlen, speciellt när det var så varmt som det var nu. Skogens djur verkade bli mer nyfikna på deras nya granne, och nuförtiden satt det nästan jämt åtminstone tre olika sorters fåglar och sjöng på vindskyddets tak. May-ah blev bara förtjust över att få sällskap under de dagar då Viktor inte var där, och hon brukade tala med fåglarna när hon väntade på honom. Det skulle dröja innan herr Mattias kunde komma för att titta till henne själv och kidet, det hade Viktor fått brev om, så May-ah var tvungen att roa sig själv medan hon väntade. Kidet hade nu börjat halta runt i gläntan och nosa på allt, men klarade inte av några längre promenader ännu. Det var just en sådan dag, lagom slö och trevlig, som något hände. May-ah hade just funnit ett helt stånd med kvickrot en bit från gläntan, och höll på att fläta en korg att bära dem i, när rådjurskidet kom för att göra henne sällskap. Hon log och strök honom över huvudet i förbifarten.

– *De här kan vi koka, berättade hon för honom. Eller rosta och mala dem kanske? Min mor brukade göra en härligt varm dryck av kvickrot, vet du...*

Hon suckade lätt och borstade bort jord från sin slitna blus.

– *Jag hittade lakritsrot också, sa hon och log förtjust medan hon höll upp en avlånga jordiga knölen. De smakar sött, som kåda. Mina favoriter.*

May-ah plockade flera stycken och la dem i gräskorgen.

– *Kom nu, Suidaih, sa hon och reste sig med sin skörd balanserande på ena höften. Vi kan ställa till med fest för Viktor, om han dyker upp.*

Hon kallade kidet för Suidaih, vilket var den emgahnska beteckningen på ett ungt rådjur. Under de senaste dagarna hade han börjat lystra till det namnet, så nu hette han det. De promenerade tillbaka till lägret, där May-ah satte sig ner och började tvätta de olika rötterna rena. Vid en närliggande bäck växte bäckveronika, vars krispiga små blad var perfekta i sallad, och hon passade på att plocka några av dem också.

– *Det här kommer att bli bra, sa hon belåtet till Suidaih. Jag kan använda de här tillsammans med maskrosblad, och kanske lite gurkört... Och spenat också, jag tror att jag har lite Anchusa* kvar...*

Hon kisade upp mot solen. Den hade passerat zenit för länge sedan, och det måste redan vara kvällsmål. Viktor borde dyka upp när som helst nu, ifall han alls skulle komma. May-ah ryckte på axlarna och linkade fram till den lilla stencirkel framför vindskyddet där hon lagade sin mat. Det glödde fortfarande av gömd eld bland kolen efter brasan som hon hade tänt natten innan, och den platta stenen som hon hade lagt på värmning imorse var nu het. Efter att noga ha tvättat kvickrötterna la hon dem på stenen för att rosta. När den välbekanta doften spreds över gläntan log hon lite. Det kändes precis som i Gorn, när hon var mindre och Kah-ena gjorde i ordning sin kvickrotsdryck för att jaga bort kylan under tiden innan Nedstigningen. *Ties lasendor de Kah-ena*, så hade de kallat den. Kah-enas stolthet. May-ah smålog och började med vana händer att blanda salladen. Med hjälp av två pinnar vände hon på kvickrötterna så att de skulle rosta på den andra sidan också. Suidaih la sig bekvämt med huvudet i hennes knä där hon satt, och hon smekte honom ömt över de silkeslena öronen.

– *När dyker din familj upp då? frågade eyiden honom. De kanske skulle gilla min sallad.*

Suidaih svarade inte, han hade slutit ögonen.

Sömntuta, tänkte May-ah kärleksfullt och lät kidet ligga och sova vid elden.

Hon suckade uttråkat och tog en bit lakritsrot att tugga på. Den söta smaken fick henne på lite bättre humör, och när ett par finkar flög ner från träden för att tala med henne log hon faktiskt. Finkarna stannade en liten stund, mest för att göra sig fria från en vansinnigt spännande historia om den

gången då deras nästkusins mosters bästa väninna nästan hade blivit tagen av en katt, och sedan gav de sig av igen. May-ah såg efter dem en liten stund och fortsatte sedan med maten. Svartrötterna var färdiga nu, så hon la dem åt sidan och lät de späda Anchusabladen sjuda i en liten gryta. Spenaten var nästan färdig när Viktor slutligen dök upp. May-ah hade hört ljuden av hans steg, så hon blev inte överraskad när mannen steg fram ur snåren.

– Hej May-ah, sa Viktor glatt. Hur är det med dig?

Hon vände på huvudet och log brett.

– Bra, svarade hon. Och du?

– Inte så illa, sa han och tog av sig den säck han hade burit över ryggen. Jag tog med mig lite saker här. Herr Mattias gjorde i ordning flera lindor innan han for, så här är de. Och färskt bröd med, direkt från fru Linda vid värdshuset.

Han flinade och höll upp en gyllenbrun limpa insvept i en vit linneduk. May-ah sken upp och gjorde sedan en gest mot den mat som redan var framdukad.

– Jag lagade kvällsmål åt dig, sa hon. Hungrig?

– Utsvulten, sa han och satte sig i gräset intill henne med något stolt i sitt leende. Du har verkligen blivit bättre på människospråket. Har du övat?

– Lite, erkände hon och räckte honom korgen med lakritsrötter. Här.

Viktor tvekade först men stoppade sedan en i bit i munnen. Han spärrade upp ögonen och sträckte sig genast efter en till.

– Läckert! utbrast han förtjust. Påminner lite om pastillerna jag fick när jag hade kikhosta...

De delade på rötterna i väntan på att spenaten skulle koka färdigt, och sedan satt de och åt den med sallad till. Efter maten reste sig Viktor med en ursäktande nick.

– Jag måste tyvärr redan gå, suckade han. Önskar jag inte måste, men doktor Retsir behöver mig. När herr Mattias inte är hemma så är det han jag arbetar för, ser du.

May-ah nickade och kvävde en besviken suck. Hon hade hoppats att han skulle stanna en liten stund till. Nog för att Suidaih och fåglarna var trevliga och så, men hon föredrog varelser vars ord inte var så oförståeliga eller förvirrade. Men det fanns ingenting att göra.

– Jag kommer tillbaka i morgon, lovade Viktor. Blir det bra?

Eyiden nickade igen och tvingade fram ett leende. Människan nickade lätt åt henne och brakade sedan åter in i skogen. May-ah rörde lojt i resterna av spenaten och funderade på hur det skulle smaka om hon gjorde smörgåsar av dem tillsammans med limpan, när ett svagt prasslande fick henne att titta upp.

– Åh, ni är tillbaka, log hon.

Rådjursfamiljen böjde artigt på sina smäckra huvuden mot henne till hälsning. Sedan trippade hinden över till sitt kid, som på ganska vingliga ben ställde sig upp och genast började dia. Hans storasyster, som var gammal nog att äta gräs, nosade nyfiket på återstoderna som fortfarande fanns i salladsskålen.

– *Ta för dig du*, sa May-ah generöst.

Kanske jag borde byta mina förband nu, tänkte hon. *Herr Mattias sa att jag borde göra det minst varannan dag.*

Hon började linda av sig bandagen. Det vita tyget hade fastnat i såren, och det sved till när hon drog bort det. Skadorna var fortfarande stora, och May-ah ryste till när hon såg sin fot. Det stelrande blodet hade förvandlats till stenhårda skorpor som skavde in i det området mellan hennes båda tår där det knappt fanns några fjäll alls. May-ah försökte lirka bort dem med sina vassa fingerklor, och lyckades faktiskt stå ut med smärtan en kort stund innan hon måste sluta. Istället tvättade hon det med herr Mattias' sårtvätt och band om med rena lindor. Så var det färdigt. Suidaih kom fram till henne och strök sig kärvt mot hennes arm.

– *Hur är det med dig då?* frågade hon honom. *Någon förbättring?*

Han svarade inte, kastade bara en blick på sitt ännu spjälade ben. Det verkade åtminstone inte göra lika ont längre. May-ah gav kudet en lätt kyss på pannan.

– *Det kommer att bli så bra*, sa hon lugnande. *Vi ska ta hand om dig, och det finns inget att...*

Hon tystnade, för nu kände hon det. Mycket sakta, rädd att störa det, reste hon sig och slöt ögonen. Det låg en känsla i luften, en doft av... människa. May-ah kunde känna den tydligt, en salt lukt som påminde henne om den vid Sakimar. Fler människor. De var ute i skogen... tre stycken. Och de var nervösa. Unga. Kanske till och med barn. Vad gjorde tre barn ute i skogen så nära solnedgången? May-ah öppnade ögonen. De var nära, hon borde gömma sig. Rådjuret hade redan sprungit sin väg, även Suidaih hade följt sin familj längre in i skogen. May-ah såg sig om efter ett lämpligt gömställe. I vindskyddet? Nej, om barnen kom till den här gläntan så skulle de förmodligen titta in och upptäcka henne. In i skogen vågade hon inte bege sig, det fanns saker där. Snabbt fick May-ah tag i sin ryggsäck och började hastigt fylla den med saker. Vissa ting i gläntan hade hon inte råd att låta någon människa förutom herr Mattias och Viktor få se. Elddonet, manteln, syskrinet som hon hade fått. Och så hennes hårpärlor, de var hennes absolut dyrbaraste ägodel efter Reliken. Reliken, oh vid de Fyra heliga, var fanns Reliken? May-ah kastade sig ner på marken och började söka igenom gräset under stigande panik. Allt skulle vara över om inte den Allra Heligaste blev funnen, utan den skulle hon dö. Aldrig mer få träffa Aveni eller mor eller Ledaren... Där! Alldeles intill den slocknande

elden låg den. Fort nu! Hon kunde höra barnens röster inte långt därifrån. Två av dem var låga, rädda, medan den tredje var mer högljudd. Det var två yngre barn som försökte övertala ett tredje äldre om att de borde gå hem.

– Så tusan att jag går hem nu! fräste det tredje irriterat.

Det var en flicka, och hon var inte på sitt soligaste humör.

– Nu när man äntligen är ute ur den där förbaskade byn. Vi ville ju att jag skulle visa er älvorna, och det är vid den här tiden de dansar. Så håll tysta nu!

Älvor? tänkte May-ah med rynkad panna, men sedan skakade hon ilsket på huvudet åt sig själv.

Det fanns inte tid, inte nu. Hon tryckte rygsäcken mot bröstet och lät blicken glida runt efter ett bra gömställe. Träden! Träden var bra. Hon skyndade fram till en tjock ek och tog sig kvickt som en vessla upp för det. De två skarpa klorna på hennes fötter hittade varenda fåra i barken, och hennes vassa naglar greppade ordentligt tag om stammen tills hon hade tagit sig upp till de nedersta kraftiga grenarna. Där satte hon sig ihopkrupen nära stammen, med tänderna sammanpressade om smärtan som strålade upp i benet. Genom lövverket kunde hon nu se de tre barnen. Den äldsta var en flicka, precis som hon hade hört. Flickan gick med snabba uppretade steg, och de två yngre barnen, en pojke och en flicka, hade stora svårigheter att hinna med.

– Jennie, sa den lille pojken bevekande. Kan vi inte stanna och vila? Jag är så trött...

Den större flickan vände sig om så häftigt att de yngre tog ett steg bakåt. Hennes grå ögon blixtrade så att May-ah kunde se det från sitt gömställe uppe i eken.

– Vila? upprepade hon ilsket. Är det tacken för vad jag tänker visa er nu? Ni som tjatade så att mina öron nästan trillade av att jag skulle ta med er ut i skogen. Och nu vill ni vila?

De nickade skrämt, och Jennie slog ut med armarna.

– Kör för det då! utbrast hon och satte sig tungt i gräset alldeles under grenen där May-ah satt. Vi vilar en liten stund. Men kom inte och klaga för mig ifall vi missar älvorna!

De små, som var så lika varandra att de måste vara tvillingfödda, satte sig intill Jennie och tittade sig oroligt om i gläntan.

– Det verkar bo någon här, mumlande pojken och pekade på vindskyddet. De har byggt ett hus.

– Det där är inget hus, din dumma unge, fnös Jennie. Det är ett vindskydd. Det ser nytt ut...

Hon reste sig och gick fram till vindskyddet för att undersöka det.

– Var försiktig, Jennie, pep lillflickan. Det kanske är någon där.

Jennie struntade blankt i varningen och kröp in.

– *Försvinn därifrån, din otäcka flicka*, mumlade May-ah halvhögt.

– Hörde du något, Katie? undrade pojken och tryckte sig intill sin syster. Jag tyckte jag gjorde det.

Hon nickade och såg skrämmd ut. May-ah la händerna för munnen och höll andan. Hennes hjärta bultade så hårt att hon tyckte barnen borde höra det, och hon tryckte sig så tätt mot stammen hon kunde. När hon gjorde det råkade hon nudda vid flera av de tunnare kvistarna, och det prasslade till i löven. Hon kastade en blick nedåt och märkte att Jennie hade kommit ut ur vindskyddet med ett besviket uttryck i ansiktet, som om hon hade väntat sig att hitta en glömd skatt. Tvillingarna sprang fram till henne och pressade sig mot hennes ben för att söka skydd.

– Det är någon i skogen, sa Katie skräckslaget och ville gömma ansiktet i sin systers knäveck. Det prasslar.

Irriterat lösgjorde sig Jennie från syskonens omfamningar och klev framåt i gläntan med armarna i kors över bröstet.

– Om det är någon där, så visa dig! befallde hon högt medan tvillingarna tryckte sig mot varandra som två skrämnda harungar.

Där May-ah hukade kunde hon se det järnkalla i Jennies ögon, och det skrämde henne.

Gå iväg, tänkte hon. Gå iväg, gå iväg, gå iväg...

– Vad är det för något, Jennie? Frågade pojken lågt.

– Jag vill hem, snyftade Katie. Jag vill inte se nåra älvor, jag vill gå hem...

– Håll klaffen på er båda två, snäste Jennie och kisade i det tilltagande mörkret. Det är inget alls där, kom nu. Ni sa att ni ville se älvor, så ni ska få se älvor.

Grenen May-ah hade hängt ryggsäcken på knakade olycksbådande. En nålfin spricka hade bildats runt den. Alldeles innan den brast fick May-ah tag i ryggsäcken, men braket den orsakade var nog för att det skulle höras ända till byn. Jennie vände sig hastigt om, och nu var hennes blick stadigt fästad vid eken där May-ah satt gömd.

– Vänta här, sa hon lågt. Jag ska se efter.

Hon gick fram till eken och tittade upp.

– Snälla Jennie, bad pojken med gråten i halsen. Låt bli...

– Håll tyst, Jamie, sa Jennie obekymrat. Det är något här uppe, och jag tänker ta reda på vad det är.

May-ah blundade hårt och hoppades att hon inte skulle synas så mycket, att ekens stam skulle öppna sig och dölja henne tills barnen hade försvunnit. Sakta började hon ta sig högre upp i eken. Det fanns en möjlighet till att hon kunde ta sig över till trädet bredvid. Jennie tog blicken från grenverken och såg sig om efter något att stå på. Det var tydligt att hon planerade att klättra upp själv, men hade inte eyidernas klor och var därför tvungen att hitta på något annat. Hennes blick föll på trädet intill, en vacker bok med grenar som räckte

nästan ända ner till marken. Jennie greppade tag i en av dem och drog i den för att se ifall den skulle klara av att hålla för hennes tyngd. Så började hon sakta men säkert att klänga sig upp, med blicken åter fästad vid eken. Hennes syskon stod kvar nere på marken och tittade oroligt på. Plötsligt ropade pojken, Jamie, till och pekade ivrigt.

– Jag såg dens fötter! sa han häftigt. Det är någon slags jättefågel, den hade fötter precis som hönsen därhemma...

– Tror du den är farlig? pep Katie.

– En jättefågel är inte farlig, tröstade hennes bror. De äter bara maskar och insekter och sånt...

Jennie verkade inte ens lyssna till de yngres prat. Hon hade precis kommit fram till ekens nedersta grenar och lyckades med en kraftansträngning ta sig över från träd till träd. May-ah kröp skräckslaget ihop och började tyst be till de Fyra att de inte skulle låta människoflickan få syn på henne, men det var redan för sent.

– Jag ser den nu, rapporterade Jennie lugnt. Det är något slags... djur, tror jag. Det ser vilt ut. Bäst ni två hämtar far, jag har aldrig sett något liknande...

Både Jamie och Katie gav till varsina skrämda pip och såg ut att vilja veta vad systemen hade sett, men Jennie fräste bara åt dem att göra som hon sa, så de ilade iväg snabbare än tanken. Nu var May-ah ensam med den äldre flickan, som kom allt närmare. Hon var bara ett par grenar under eyiden nu, och hela tiden höll hon blicken stadigt fästad på henne.

– Lugn du bara, mumlade hon lågt. Lugn, lugn... Jag vill dig inget illa...

Änå du, så lätt blir det inte, tänkte May-ah och klättrade upp till de tunnare grenarna i toppen av eken.

Där uppe såg hon sig förtvivlat omkring efter en väg därifrån, men det fanns ingen. Jennie liknade nu en vildkatt som sakta smög sig på en liten fågel. Någonstans i utkanten av skogen sprang folk med tunga steg. Män, vuxna män. Jamie och Katie hade varit snabba. Jennie sträckte fram handen för att grabba tag i May-ahs fjälltäckta vrister, men eyiden böjde sig kvickt framåt och klöste flickan med sina vassa naglar över handryggen. Jennie skrek till och tappade fotfästet. Klängande i en gren med den oskadade handen famlade hon efter stöd. Ansiktet var förvridet av smärta, och ilska tårar rann nerför hennes bleka kinder medan hon tryckte den sårade handen mot bröstet. May-ah passade på nu när fienden var ur spel, trots att hon tyckte illa om att behöva göra det. Med ryggsäcken i ena handen hoppade hon ner på marken. Inte ett blad följde henne ner, det var en del av den osvikliga eyidiska gracen. May-ah slog i marken, tumlade runt och kom kvickt på fötter igen. I samma ögonblick märkte hon hur tyst det var. Inga springande steg längre. En salt lukt slog emot henne, lukten av mänsklig svett. Det tog May-ah ett hjärtslag att börja springa.

– Fånga den! tjöt Jennie.

Hennes hand blödde ymnigt när hon mödosamt tog sig ner från eken, men hennes ögon brann av ursinne. För ett ögonblick var denna rasande eld allt May-ah kunde se, men sedan blev hon medveten om allt annat runt henne. Stora klumpiga händer som greppade efter henne, höga mullrande röster och svordomar när hon försökte klösa dem. Någonting inom henne, en pyrande glöd av samma kraft som hon hade utlöst på Rackarbackarna, var nära att explodera, men hon tänkte bort den. Dessa män var inga rövare, bara äkta män och fäder som ville skydda de sina. Detta hindrade dock inte May-ah från att kämpa emot som en rovfågel i bur. Hon rev och slet på alla ställen hon kom åt, sparkade vilt med fjälltäckta ben, men männen var för många. De höll henne ordentligt fast i både armar och ben, och sedan bakband en av dem hennes händer med en läderrem, som han knöt så hårt att hon grimaserade.

– Vad tusan är det du har hittat, Jennie? frågade han med bullrande röst medan han slog flera knutar på remmen för att vara säker på att den märkliga varelsen inte skulle smita.

– Jag vet inte, far, svarade Jennie när hon hade tagit sig ner på marken med ansiktet förvridet av smärta. Är det farligt?

– Om man ska döma av ditt sår så skulle jag säga det, sa hennes far. Men jag vet inte säkert. Du bör ta det där till Retsir så fort som möjligt, min flicka, eller så blir det infekterat.

Jennie knixade lite till svar, och en annan man, denna med svart pipskägg, steg fram.

– Den ser lite ut som en sån där från sagorna, mumlade han. En blåhudad...

– Släpp... mig, sa May-ah långsamt.

Hon bet ihop tänderna när hon talade, vägrade släppa kraften lös. Hon visste fortfarande inte vad den var kapabel att göra.

– Den talar! utropade en fjärde man förtjust.

– Det avgör saken, sa Jennies far. Den Blå Saken stannar. Den kommer slå Eyanibs marknadsbjörn med hästlängder vid Agnilfesten! Jag kan se köerna redan nu... Precis vad Pellira behöver. Herr Hans!

Någon som var minst ett och ett halvt huvud längre än någon annan av de församlade steg fram. Hans smala mun var krökt i ett föraktfullt leende när han såg på May-ah, som var fullständigt skräckslagen. Hon hade aldrig sett en så stor man förut, till och med Johnny låg i lä här. Den unge jätten, herr Hans, fick nu ta över remmen som band henne.

– Du är vår bästa jägare, sa Jennies far med en bestämd nick. Jag överlämnar härmed ansvaret för vår guldgås till dig. Jag litar på dig nu. Låt den inte smita sin väg.

– Tycker ni verkliert att de e rätt, herr Hans? frågade en brunhårig man vars drag verkade bekanta i May-ahs ögon.

– Klaffen skomakare, fräste Jennies far. Du har ingen talan. Det här är för Pelliras bästa. Folk kommer att vallfärda hit från Eyanib, kanske ända från Aicilé! Mina vänner, detta är en gåva från Irotsih!

– Släpp mig, upprepade May-ah bedjande. Snälla...

– Tyst med dig, sa herr Hans strängt och ryckte i remmen som band hennes händer. Du ska nog tala för oss senare, på marknaden ska du tala för alla.

May-ah ryckte till av smärta, remmen höll på att strypa blodtillförseln i händerna så att de värkte dovt i dem.

– Res dig, befälde herr Hans, och när eyiden varken gjorde något intryck av att hon hade förstått eller lyda drog han upp henne på fötter i remmen.

Herr Hans' mörka blick gled runt bland de övriga männen, som reflexmässigt tog några steg tillbaka.

– Vi går hem nu, deklarerade han. Och ingen av er säger ett ord till era familjer om det här, har ni förstått?

När de nickade nervöst log han, och det var inte ett trevligt leende. Det var ormens väsning innan den gick till attack, hökens gälla skri innan den dök.

– Vi vill ju att det ska bli en överraskning, inte sant?

.....

May-ah fördes in i Pellira med en tung yllemantel som en av männen hade haft över sig. Det var varmt som av tusen eldar där under, och det gjorde ont i handlederna för varje gång herr Hans ryckte i remmen när hon kom efter.

– Vi kan förvara den i min källare, sa han lugnt till de andra. Inga kommer hem till mig och snokar...

May-ah kunde inte se och knappt höra något under manteln, hon blev släpad och knuffad och halvt släpad in i byn. Det värkte ordentligt i hennes fötter nu, att gå så långt fick såren att spricka upp igen. May-ah kände hur blodet sakta rann och fläckade marken hon gick på. Hon kvävde en snyftning och vandrade på så gott hon förmådde. Efter vad som kändes som en evighet var de framme vid sitt mål, och May-ah blev av med manteln. Kvällsluften kändes först som en välsignelse mot hennes hud, men hon fick inte tid att njuta av den. Framför henne reste sig en byggnad som påminde mycket om tornet vid Aicilé. Det tog inte upp så mycket plats, men väggarna var så höga att eyiden fick känslan av att stå framför en jätte. Hon sänkte blicken och tog ett litet försiktigt steg tillbaka.

– Änå du, du går ingenstans, väste herr Hans' röst bakom henne. Här ska du få stanna ett tag.

Han gick runt husets norra hörn och drog May-ah med sig. Nu hade de andra sakta men säkert dragit sig undan, flytt inför blotta åsynen av herr Hans' hus. Bara Jennie, hennes far och skomakaren som hade protesterat stannade kvar. I marken intill husväggen fanns två dubbeldörrar som ledde neråt. Med en hård spark fick herr Hans upp en av dem. Det var väldigt mörkt där nere, mörkare än en stjärnlös natt. May-ah stirrade ner i det, och det kändes som om mörkret skulle komma upp och kasta sig över henne. Attackera henne. Slita henne i stycken. Herr Hans gav henne en knuff i ryggen.

– Så, ner med dig! befalldes han med hård röst. Kliv ner!

May-ah skakade på huvudet och såg bönfällande på honom.

– Snälla... började hon, men herr Hans ville inte lyssna.

Han greppade ett hårt tag om hennes båda armar, och hans ansikte var plötsligt väldigt nära hennes eget.

– Första regeln, sa han mycket långsamt och spände blicken i henne, är: Om jag säger något, så ska du göra det. Jävlas inte med mig, hör du det?

– Ta det lugnt, snälla herrn, bad skomakaren. Jag tror inte den förstår...

Var känner jag igen honom ifrån? tänkte May-ah fundersamt. *Hur är han så bekant?*

Hon fick inte tid att tänka mer på det, för herr Hans vände sig från henne och blängde hotfullt på skomakaren.

– Den förstår, sa han mjukt. Hot är sett språk alla förstår. Och nu är du tyst.

Sedan släppte han plötsligt greppet om May-ah, hon balanserade på kanten till hålet i marken för ett ögonblick, och sedan föll hon. Långt, långt ner i mörker och svart natt.

.....

Det första hon la märke till var kölden. Den var bitande och enveten, och den fanns överallt. May-ah huttrade och försökte se igenom mörkret. Sakta började konturer ta form, konturer som fick färg och skärpa medan hon såg på. Hålet hon befann sig i var ganska litet, ungefär sex gånger sex fot i fyrkant, och längs med alla sidor stod höga trähyllor av ohyvlat plank. På hyllorna låg saker som först liknade tjocka lurviga filter, och det tog May-ah en stund att lista ut vad de var för något. Då kände hon hur illamåendet steg i magen, och hon tittade ner i det trampade jordgolvet med ögonen fyllda av tårar. Hudar. Många djurhudar. Utan att ha vetat om det hade herr Hans givit henne det värsta fängelse en eyid kunde befinna sig i, ett litet rum fullt med döda djur. Djur vars vackra pälsar nu bara låg här, vars tomma svarta ögon stirrade på henne utan att se... May-ah gömde ansiktet i händerna och försökte tränga bort bilden av en tom hjorthud. Den vackra kronan av spetsiga horn låg ovanpå den som något slags bortglömt klädesplagg. Det snurrade i May-ahs

huvud. Hon var för chockad för att kunna gråta, hon bara dolde ansiktet och vägrade titta upp. Hon visste inte hur länge hon hade suttit där förrän hon kände hur trött hon var. Det var så kallt... Hon kände hur blodet flöt trögare genom hennes kropp, precis som det brukade göra när vintern var nära. Mattheten spred sig sakta men säkert, välldde upp inom henne och blev allt svårare att motstå. May-ah klippte med ögonen. Hon mådde nästan illa av trötthet, hon skulle dö ifall hon inte fick sova snart. Armarna kändes plötsligt så väldigt tunga och de föll ner vid hennes sidor. Hon gjorde ett vagt försök till att röra dem, men lyckades bara åstadkomma några svaga spasmiska ryckningar i fingertopparna. Som genom en dimma kände hon hur hon föll åt sidan. Kall fuktig jord vilade mot hennes kind och fick det nästan att göra ont av kyla. Och det var det sista hon mindes innan hon föll i barmhärtig dvala.

.....

Det var ett tyst klapprande mot gatstenar som väckte Viktor Jacobsson några timmar senare, och han satte sig spikrakt upp i kökssoffan där han sov. Det var alldeles mörkt i rummet, och bara det tysta knäppandet från järnspisen hördes. Vad var det som hade väckt honom? Gnuggande sig i ögonen steg Viktor upp och gick fram till fönstret för att undersöka saken. Det tog en stund innan hans ögon hade vant sig vid den skumma gatan, men sedan såg han det. De svaga konturerna av fyra rådjur, vars ögon var fästade på hans fönster. Det yngsta rådjuret, vars högra bakben var spjälkat och omlindat, såg märkligt bekant ut.

– Suidaih? mumlade Viktor.

May-ah hade berättat kidets namn för honom, bara för ett par dagar sedan. Nu nickade det häftigt, precis som om det förstod vad Viktor sa. Bocken, som stod bakom sitt kid, stampade med sin ena smäckra hov och bockade med huvudet. Viktor rynkade pannan. Det verkade som om de försökte berätta något för honom.

– Vänta, jag kommer ut, sa han högt, osäker på om rådjuren kunde höra honom eller inte.

Snabbt letade han upp sin skjorta och ett par någorlunda rena brigga. Sedan kastade han en blick mot sin fars arbetsrum. Jacob brukade tillbringa halva nätterna med att pligga skor, men just den här låg han fridfullt och sov i sin hängmatta. Han hade sett ganska så dystert ut när han kommit hem den kvällen, och verkade inte vilja tala om varför han hade blivit utkallad i skogen så plötsligt. Viktor log lite och strök sin sovande far över håret. Så skyndade han sig ut i natten. Rådjuren hade väntat på honom, och nu började de återigen väsnas som om de hade blivit alldeles tokiga.

– Så, lugna er, viskade Viktor och sträckte försiktigt ut handen för att röra

vid Suidaih. Jag förstår inte, vad är det ni vill?

Sedan slog det honom som en blix, hårt och oväntat.

– Det är May-ah, eller hur? mumlade han. Någonting har hänt henne, är det inte så?

Suidaih nickade igen och kastade med huvudet mot skogen till. Viktor tänkte inte, började bara springa åt det hållet. Rådjuren visade vägen, men det behövdes egentligen inte. Viktor hade kunnat hitta till May-ahs glänta i sömnen. När han kom fram var den tom, och till synes övergiven. Spåren av tunga fötter hade trampat ner gräset, och elden var nu bara glödande rester. Men det fanns ingen May-ah. Viktor ropade efter henne ett par gånger, men fick inget svar.

– Vad hände? frågade han rådjuren. Var är hon?

Men de kunde inte svara honom, inte på ett språk som han kunde förstå.

Jag önskar herr Mattias vore här, tänkte Viktor. Han skulle veta vad man ska göra, det gör han alltid.

– Jag kan inte göra så mycket här, sa han högt. Men jag kan skicka ett meddelande till herr Mattias. Han vet.

Rådjuren tittade på honom, och sedan nickade han. Viktor tog det som ett godkännande och sprang tillbaka in mot Pellira.

•••••

Mattias satt och log åt ett brev han hade fått. Det var skrivet med spretiga bokstäver, som om dess författare inte var van vid att hålla i en penna, och stavfelen var många. Men det var ett livstecken från Moira, från hans älskade lillasyster. Brevet hade kommit med en budbärare som var klädd i de mest praktfulla kläder han någonsin hade sett, och han bar en hatt med en stor grön fjäder i. Han hade sagt att brevet kom från Rosendalen. Så det var där hans lilla rymmare befann sig nu, av alla ställen. Mattias la ner brevet och sträckte sig efter sina egna skrivdon för att knäpa ihop ett svar, men han hade knappt hunnit skriva mer än ett par ord förrän ljudet av hästhovar avbröt honom. Han satte fjäderpennan i bläckflaskan och reste sig från skrivbordet. Utanför värdhusets fönster stod en mörkbrun vallack och trampade otåligt. Det löddrade om dess flanker, som om den hade sprungit fort och länge. Ryttaren som satt på dess rygg verkade inte mindre trött, men han ruskade på sig och viftade med ett ihoprullat pergament som han höll hårt i handen.

– Var är Mattias Mattisson? hörde Mattias honom ropa med hes röst genom fönstret. Meddelande till Mattias Mattisson!

Läkarlärlingen behövde inte höra mer, utan skyndade sig ner till gården. Brevet var kort och koncist, inte alls likt Moiras, men dess innehåll var inte mindre viktigt.

HERRN, VI HAR STORA PROBLEM. DET JÄLLER VÅRAN JEMENSAMMA VÄNN, ÅKK DET BRÅSSKAR. NI BÖR SJYNDA ER HIT SÅ FORT SOM DET ÄR MÖJLITT. VIKTOR.

Mattias behövde bara några timmar för att ge sig av mot Pellira.

•••••

Det tog Mattias två dagar från Eyanib till sin hemby, och det var två händselösa dagar. Han hade varit tvungen att ta med sig sina läroböcker för att inte komma efter i sin utbildning, men annars hade mästern Valentin stött hans resa till Pellira. Mattias hade bara behövt säga att en familjemedlem hade blivit sjuk mycket hastigt, och sedan hade tillåtelsen varit som i en liten ask. Nu stod han och Viktor i May-ahs glänta, och Mattias lät blicken vandra runt den. Hans blick fastnade på den stora eken i södra delen av den, och han började undersöka det mäktiga trädet.

– Barken är full av hål, sa han. May-ah klättrade upp här, kanske för att gömma sig. Och vad har vi här?

Han kröp in under de buskar som växte frodigt bakom eken, och drog sedan fram May-ahs illa medfarna ryggsäck.

– Med lite av sina saker, fastslog Viktor. Hon måste ha tappat den.

– Eller gömt den, sa Mattias och såg sig om i gläntan. Eller också tog någon den ifrån henne med våld. Jag undrar vad det var som hände här.

Under tiden hade Viktor tagit ryggsäcken och börjat titta i den ifall något var stulet.

– Syskrinet, elddon, pärlor... muttrade han. Men, vad är det här?

Han höll upp en rund träplatta, kvadrerad av ett silverkors. Fyra nattsvarta stenar satt infattade i träet, och de blänkte som ögon. Mattias steg fram och tog föremålet från sin kamrat, vred och vände på det under stigande förtjusning.

– Jag har läst om det här, sa han vördnadsfullt. Det... det är deras mest helgade föremål. Men det har varit försvunnet i evigheter... varför hade May-ah det?

Viktor ryckte på axlarna.

– Vi får väl fråga när vi hittar henne, sa han.

Sedan for skuggan av ett tvivel över hans ansikte.

– För vi kommer väl att hitta henne? frågade han.

– Det är klart vi kommer, Viktor, log Mattias och la försiktigt ner Reliken i ryggsäcken igen. Vi måste bara... öppna ögonen. Titta!

Han pekade upphetsat på marken några steg därifrån. Ytterst svagt kunde Viktor urskilja några oregelbundna fläckar som glänsta svagt i solskenet. Mattias föll på knä intill dem.

– Det är hennes blod, sa han allvarligt efter att ha undersökt dem en

liten stund. Såren på hennes fötter måste ha gått upp. Och vem vet, hennes kidnappare kanske tillfogade henne några nya.

Hans händer knöts av ilska. Blotta tanken på att någon skulle vara dåraktig nog att bära hand på en blåhudad var nästan mer än han kunde uthärda.

– Herr Mattias? sa Viktor försiktigt. Jag tror att fläckarna fortsätter. Vi kanske kan följa dem och se vart vi hamnar?

Mattias reste sig och nickade. Han bar själv May-ahs ägodelar, han skulle överrätta dem till henne personligen. Blodspåret ledde in mot Pellira, och de hade gått i ungefär en halvtimme när Viktor plötsligt stannade. Han såg riktigt rädd ut.

– De förde henne till herr Hans' hus, mumlade han. Spåren leder till jordkällaren.

– Jägaren? frågade Mattias nervöst. Hur ska vi få ut May-ah därifrån?

– Ingen aning, herr Mattias. Vi kommer att behöva hjälp.

De satte sig med varsin tung suck. Båda visste vari deras problem låg. Till och med Mattias' far hade varit rädd för herr Hans. Det gick historier om honom, om sakerna som fanns i hans hus. Ryktet sa att han hade ett äkta enhörningshorn ovanför spisen. Det fanns inget djur han inte kunde döda, ingen fågel som gick säker för hans båge. Alla fruktade herr Hans, och han föraktade alla.

– Det finns inte någon som skulle kunna hjälpa oss mot herr Hans, suckade Mattias. Han är alldeles för farlig.

– Det enda vi behöver göra är att få tag i nycklarna till jordkällaren, påpekade Viktor. Ska det vara så svårt?

– Men herr Hans bär alltid med sig sina nycklar. Jag har aldrig sett honom utan dem.

– Då får vi lura honom.

– Och hur ska det gå till?

Mattias' ögon var misstroende, men det gnistrade i dem av hopp. Kunde hans dräng ha en idé? Viktor log brett.

– Enkelt! sa han. Vi behöver bara någon som kan uppehålla herr Hans medan du och jag lirkar av honom nycklarna.

– Är du fullständigt GALEN?! utbrast Mattias. Det är ju självmord!

Viktor bara flinade och skakade på huvudet.

– Inte alls, herrn, sa han lugnt. Vi kommer på något. Men vi måste fråga någon vi kan lita på. Någon som kan bevara en hemlighet.

•••••

– Far? frågade Viktor trevande. Kan jag få fråga en sak?

– Visst min pojke, svarade skomakare Jacob utan att ta blicken från skon

han höll på att sula. Men låt det gå fort, borgmästardottern tycker inte om att behöva vänta på sina skor.

Viktor kastade en osäker blick på Mattias, som uppmuntrande nickad mot honom medan han fascinerat såg på hur Jacob arbetade.

– Jo, sa skomakarsonen och drog ett djupt andetag, det är så att jag och herr Mattias skulle behöva lite hjälp. Du förstår, herr Hans...

Jacob tappade sin skonubb och svor till. Mattias dök genast ner på golvet och började leta efter dem medan han aktade sig noga för att sticka sig på de vassa små spikarna. Jacob log tacksamt när ynglingen dök upp igen.

– Ni har vällan inte förargat herr Hans, får ja hoppas? frågade han oroligt.

– Nej då, skyndade sig Viktor att säga och tillade sedan tyst, inte än i alla fall.

– Bra det, sa Jacob lättad och tog upp skonubben mellan sina tjocka fingrar. Han e inte att leka me', den mannen. Farlig. Det var vällan därför borgmästarn, Irotsih signe'n, såg ut han att vakta...

Han avbröt sig hastigt och såg generad ut. Men de båda unga männen hade redan hört.

– Vakta vad? frågade Mattias.

– Bara någe djur vi hitta' för nära nätter sen, svarade Jacob undvikande. Jag bad dem att de skulle låta den arme varelsen vara ifre', men de sa bara att jag inte skulle lägga mig i. Så det gör jag inte. Onyttigt för hälsan å bråka med herr Hans, vet ni pojkar.

– Jacob, sa Mattias allvarligt. Den där varelsen... den var händelsevis inte blå, med fjälliga fötter?

Jacob tittade upp och nickade förvånat.

– Jodå, precis så var det, bekräftade han. Talade gjorde den me', bad att vi skulle låta den gå. Men ingen ville ju höra på de'. Dom säger att den blå kommer locka mer folk än Eyanibs tama björn.

Mattias och Viktor utbytte en blick, och nickade svagt åt varandra. Det här tog alldeles för lång tid. Dags att sätta allt på ett kort.

– Far, sa Viktor, vill du hjälpa oss att befria henne?

* Oxtunga. Förf. anm.